L’esperança cristiana

Per GloriaA el dt., 15/03/2022 - 00:00

La virtut que més m'agrada, diu Déu, és l'esperança.
La fe no em sorprèn, no em resulta sorprenent.
Resplendeixo tant en la meva creació,
en la vida que he sembrat arreu,
i sobretot en els infants, les meves creatures,
especialment en la mirada i en la veu dels infants,
que, de debò, per no veure-m'hi
seria necessari que fóssiu cecs,
que una bena us privés de veure la llum,
la llum que he deixat en les meves creatures.

La caritat, diu Déu,
tampoc no em sorprèn, no em resulta sorprenent.
Aquestes pobres criatures són tan desgraciades
Que, si no és perquè teniu un cor de pedra,
¿com no sentireu compassió i amor els uns per als altres?

Però l'esperança, diu Déu,
sí que em sorprèn.
Em sorprèn a mi mateix.
Que aquests pobres fills meus, aquestes filles meves,
vegin com marxen les coses avui,
i tanmateix creguin que demà tot anirà millor,
això sí que és sorprenent.
És com un miracle amagat,
com una llavor carregada de vida
i soterrada en la terra de la generositat.
És, amb molt, la més gran meravella de la meva gràcia.

Aquesta petita esperança
Que sembla una coseta de no-res,
Aquesta nena petita, l'esperança immortal.

Charles Péguy